

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-2
724

DRAMË

**LONI
PAPA**

Një copë rrugë

SH-2

PL4

LONI PAPA

NJË COPË RRUGË

dramë

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

T

TABLOJA E PARË

*Në orët e vona, Ela u largua nga spitali.
Jonën e takon në shtëpinë e Gentit.*

JONA — Hahaha! Ç'më ka bërë të qesh! Ke parë ti?!... Për Gentin them, për Gentin!... Ishim te kodrat. U ulëm, porositëm diçka, kur, do ti, vjen Astriti.

ELA — Doktor Astriti?!

JONA — Po! Janë shokë, megjithëse Astriti është dy vjet më i madh... Astriti është beqar, ti e di.

ELA — E njoh, na bënte praktikën mësimore.

JONA — Genti e lavdëron.

ELA — Po ne marrëdhëniet me mjekët nuk mund t'i kishim si me shokët, Jona! Mbetet gjithmonë ajo e ndara: drojtja e nxënësit ndaj mësuesit.

JONA — E pse? Ai është djalë i mirë.

ELA — Ou, Jona, ty të duket çudi! Për ty është ndryshe tani, se të tjera marrëdhënie ke krijuar me doktor Gentin.

JONA — Po, Ela!... Thuajse i kemi dhënë fund asaj dashurie të drojtur... Kam çaj, Ela (*I shërben*)... Gjë e ngrohtë për tani në dimër. Tjetër nuk më ndodhet.

ELA — Do ta pi me shije.

JONA — Shtrydhi dhe pak limon, Ela!... Punë beqari, thuaj! Dhoma është e Gentit, unë vetë rri te halla... Presim të marrim shtëpi, prandaj mos na vër re. Kur të na vish atje...

ELA — Po më vjen mirë, Jona.

JONA — Epo dolëm dhe ne, si i thonë, për të na njohur të tjerët, se mjaft e njohëm njëri-tjetrin muaj me radhë... E, kur unë e urova Astritin që dhe ai së shpejti të ndiqte rrugën tonë — dhe Astriti ka qenë i pari që i dinte lidhjet tona — Genti i tha se ai nuk di të dashurojë. Për Astritin e kam fjalën (*Qeshin*).

ELA — Po ku ta dish?!

JONA — Jo, moj, jo! E ngacmonte Genti: «Vajti Astriti te kodrat me një vajzë. Shëtitën sa shëtitën dhe ajo i tha: «Unë po vrapoj, Astrit, a mund të më zësh?...»

ELA — Dhe Astriti?!

JONA — Astriti?! «Vrapo, po deshe, Ida, unë po të pres këtu, te stoli...» (*Qeshin*).

ELA — Duket nuk e arrinte dot, prandaj...

JONA — Jo, moj, bënte shaka Genti. Kur pi, Gentit i pëlqen të bëjë shaka.

ELA — Dhe Astriti, besoj, qeshte.

JONA — Ta shihje! Kuq-kuq, si çupë! «E zure Idën, Astrit?» — i them sa herë e takoj dhe ai qesh... Shtrydhe limonin, Ela, apo s'të pëlqen me limon?

ELA — Uh, po! Më pëlqen, po harrova...

JONA — E pra!... Dhe në kokën tënde!... Po shiko, mos i thuaj «atij» se ke dëshirë të vraposh, se pastaj do të të presë te stoli... (*Qeshin*) Do më çaj?

- ELA — Jo, të falemnderit! Ti je e lumtur, Jona!
- JONA — E lumtur?! Më pyet, apo...
- ELA — Jo, them që je e lumtur.
- JONA — Prandaj dhe të fola kaq shumë për të. Nuk e di, po se si të duket vetja kështu. Ja, ke për ta provuar: dhe e beson dhe nuk e beson... Të paktën unë e ndiej lumturinë e tij në këto marrëdhëniet tona.
- ELA — Po kjo është gjithçka, Jona!
- JONA — Po, po!... Më mbush me jetë. Them se dhe Genti duhet ta ndiejë këtë, ndryshe ç'u kuptua!? I kishim vënë kryq njohjes dhe... Më ke bërë urim të çuditshëm në çaj... Të shijoi çaji?
- ELA — Shumë... Po mos ma vër re, në s'jam e qetë, Jona!... Kam një shok të shtruar në spital.
- JONA — Ashtu?!... E pse është shtruar?
- ELA — Është djegur.
- JONA — Ka tri-katër ditë, apo jo?... Ai që rrezikoi...
- ELA — Po!
- JONA — Si, moj, shoku yt paska qenë ai?! Për të ne diskutuam në organizatën e rinisë, ku dhe u shtrua çështja për të dalë vullnetarë... Si, moj, shoku yt?!
- ELA — Po, shok fëmijërie! Bujar e quajnë.
- JONA — Po, po, Bujar! Ai është bërë shembull virttyti për të gjithë.
- ELA — Nuk e di, po më erdhi krejt e papritur...
- JONA — Po ti mos u bëj e marrë e mos e lësho veten!
- ELA — Sa herë që i binte rruga, vinte e më takonte. Ja, para tri javësh... Dhe unë e përcolla.

JONA — Ai prapë do të vijë dhe ti do ta përcjellësh.

ELA — Bile bëri dhe shaka, si në vegjëli: «Ela, Ela, i ka flokët me kordela!»... Unë tani nuk mbaj fjongo, po ai mbante mend se si njëherë... E, ç'kujtoj dhe unë!

JONA — Si njëherë, Ela?

ELA — Më mori fjongon dhe ia lidhi maces.

JONA — Maces?! (Qesh).

ELA — Unë qaja, kurse ai qeshte... Qeshte dhe fërkonte macen: «Të keqen e Elës!» thosh-te (Qeshin).

JONA — Si moj ia lidhi maces?

ELA — Lëre, ka qenë i prapë!

JONA — Ashtu janë çunat, kur janë të vegjël, Ela!

ELA — Po ç'e gjeti, thuaj!... As e pandehja ta shihja në atë gjendje.

JONA — Unë do ta bisedoj që sonte me Gentin. Genti nuk kursehet, e jo më në një rast të tillë...

ELA — Atje ku bëj stazhin mjekësor, iu luta shokëve dhe ata më lejuan ta vazhdoj stazhin në pavijonin, ku është shtruar Bujari.

JONA — Genti do ta mirëpresë, Ela!

ELA — Ju shqetësova! Më falni!

JONA — Më vjen mirë që paske një shok të këtillë!

ELA — Shok fëmijërie.

JONA — Nuk dyshova për këtë. Jam kureshtarë ta takoj, më pëlqeka... Ja, Genti thujse ka ardhur, rri e prite! Do të vijë të më marrë e dalim bashkë.

ELA — Më vjen rëndë... Unë e njoh, po ai nuk e besoj.

JONA — Oooo! Genti do të gëzohet, kur të marrë vesh se je shoqja ime.

ELA — Të falemnderit, Jona!

JONA — A është komunist Bujari, Ela?

ELA — E di që ka paraqitur dokumentet.

JONA — Ai tregoi madhështinë e vet dhe tërhoqi të tjerë pas, Ela... Një shok yni do të shkojë të jetojë tre vjet në kullotat alpine, bashkë me barinj të që po dimërojnë bagëtitë atje. Epo fol e qesh, Ela! Ela, kaçurrela!... Ja, ke për të parë, Bujari do të ngrihet dhe do të dalim unë, ti, Genti, ai... Ela, me kordela! Fol e qesh!... Tani po vjen Genti. Unë ia ndiej hapat.

GENTI — *(Në të hyrë)* Mirëmbërëma!

JONA — Një shoqja ime, Genti! Shoqe e gjimnazit.

ELA — Ela!

GENTI — Si jeni?

ELA — Të falemnderit mirë, doktor!

GENTI — Isha me një shok... Merret me peshkim, po këta peshkatarët gënjejnë si djalli... E gostite shoqen?

JONA — Me çaj.

GENTI — Me çaj?! Është i vetmi ushqim, themi ne mjekët, pa ndonjë dëm dhe vlerë ushqimore, prandaj mund ta pimë dhe nga një së bashku. Besoj, dy urime me çaj nuk të bëjnë keq! *(Qeshin)*.

JONA — Dëgjo, moj Ela, se ky të turpëron kot! Kishte karamelle ai, po, sa herë që del nga shtëpia... Dhe ka nja tri a katër ditë që u dha fund e nuk është kujtuar të blejë të tjera *(Genti qesh)*. Ç'qesh ti!? Unë vetëm t'ia fsheh tani, se... *(I shërben çajin)* Duket Genti

do të shfaqësohet për vonesën, prandaj do të bëjë dhe shaka.

GENTI — Po kur më tha se ka arritur të zërë peshk nga bishti me grep!

JONA — Si, si?

GENTI — Ka zënë peshk nga bishti! (*Qeshin*) Ky qe kulmi. «Dëgjo, — i thashë, — ne mjekët u rekomandojmë njerëzve të merren me peshkim për të qetësuar nervat, po jo për të gënjyer botën!»... Ishte ai, moj, aktori i teatrit, Nini.

ELA — Nini?! Nuk e dija se qenka dhe peshkatar i zoti!

JONA — I zmadhon pak Genti, Ela.

GENTI — Ika dhe e lashë... Kushedi nga do t'ia mbajnë nesër, se të hënave e kanë pushim. Gjer në Cem thonë se kanë vajtur, po kush u zë besë.

JONA — Ouu, atje ka trofta, Genti! Babai im i ka gjuajtur shumë troftat, Ela. Në mëngjes, thoshte ai, nxjerrin kurrizin në rreze të diellit.

GENTI — Po kur donin të më mbushnin mendjen e të më merrnin dhe mua me vete!

JONA — Do të vemi bashkë të gjuajmë andej, Genti.

GENTI — Ku, Jona?

JONA — Në Cem. Dhe do t'i pjekim në tjegull.

GENTI — Ah, po, po!... Ka kohë. Apo jo, Ela?

ELA — Ç'të them unë, doktor?

JONA — Kam dalë dhe unë vullnetare, Ela.

GENTI — E, kështu, Ela!... Se u morëm me ata, peshkatarët dhe... Po ju?

ELA — Jam në stazhin mjekësor, doktor.

GENTI — Ashtu?! Po pse nuk thua, Jona, në qenkemi të një zanati!

ELA — Unë ju njoh, doktor.

GENTI — Nuk ju kujtoj.

ELA — Vetëm një herë na keni zhvilluar leksion në vitin e dytë. Ne ishim shumë atëherë dhe...

GENTI — Hë! Kështu është: nisen me brigada, përfundojnë në individë.

JONA — Ela e bën stazhin në Guran.

GENTI — Ju ka ardhur një kirurg i mirë atje, Abdyli.

ELA — Po, doktor, flasin mirë për të.

GENTI — Dyli, Jona... Nuk e njeh?

JONA — Jo, nuk e njoh.

GENTI — Është i zoti. Shkoi me qarkullim, po së shpejti mund ta sjellin përsëri.

JONA — Ela do të qëndrojë e do ta bëjë stazhin këtu.

GENTI — Këtu të ne?! Shumë mirë!

JONA — Në pavijonin tënd.

GENTI — Ashtu?!... Po pse s'thua?!

ELA — Më fal, doktor, nuk desha t'ju shqetësoj. Në ka mundësi...

JONA — Ka dalë vullnetare për t'i shërbyer Bujarit.

GENTI — Ëhë! Atij djalit... Interesant do të jetë.

ELA — Unë shkova dhe e pashë. Gjendja është e rëndë.

GENTI — Ashtu është, e rëndë. E rëndë dhe e vështirë... Ke për të mësuar nga ky rast.

ELA — Kam për të mësuar doktor?!

JONA — Genti!

GENTI — Më falni, nuk duhet të më keqkuptoni!... Po mjekësia i ka disa terma të tillë: flas për rastin e Bujarit, Jona, se rrallë ndodh që djegia të shoqërohet me goditje në një pjesë të shtyllës kurrizore me tronditje të trurit; duket nga ndonjë shembje... Ka katër ditë që nuk përmendet. Ne vihemi përpara vështirësish të paparashikuara: stabilizimi i gjendjes, infeksioni, temperatura... Duhet filluar nga goditja më parë, se ka rrezik paralize, që ia vështirëson djegia e një sërë problemesh të tjera... Prandaj dhe u shpreha në atë mënyrë, pa të keq. E di, Jona, si na thoshte mjekëroshi Filakt, kur isha student?! Nuk di, në ta kam thënë: «Mjekësia bën praktikë mbi fatkeqësinë e të tjerëve». Më ka ngelur në mend.

JONA — Ai Filakti paska qenë një hajvan me mjekër!

GENTI — Ah, jo, Jona! Ai ishte një mjek i dëgjuar. Thënia e tij ndoshta...

JONA — Çfarë thënia e tij, Genti?! Për mjekun njeriu qenka një provë zanati?!

GENTI — Jona!

JONA — Çfarë, Jona! Ela vjen t'i ndihmojë një njeriu, për të cilin kushdo do të ishte gati, e nuk vjen të bëjë praktikë... Ja ti, praktikë do të bësh mbi të?!

GENTI — Më keqkuptove, Jona! Përderisa do të më duhet të zgjidh problemet më të vështira, e quaj një rast të veçantë.

JONA — Pra, do të zgjidhësh problemet më të vështira, dhe nuk do të bësh praktikë.

GENTI — Unë nuk thashë që do të bëj praktikë.